

Gion Nándor hátrahagyott írásai VII. rész

Naponta két hamutartó¹

Személyek: Férj, Feleség, Taxisofőr

(Éjszaka egy városi bérkaszárnya valamelyik lakásában. Olykor-olykor behallatszanak a külső zajok: egy-egy nagyobb gépkocsi zúgása, a lépcsőházból a későn hazatérő lakók beszélgetése, ajtócsapkodása.)

Férj: *(kissé távolabbról, a szomszéd szobából hallatszik a hangja)* Fél óránk van még. Elkészülsz addig?

Feleség: Elkészülök, légy nyugodt... Még néhány téli holmit kell csak becsomagolnom.

Férj: Téli holmit? Hova akarsz te utazni tulajdonképpen?

Feleség: Azt hiszem, ehhez neked semmi közöd. Én sem kérdezem tőled, hogy hova akarsz utazni.

Férj: Persze, persze...

Feleség: Meg aztán, fogalmam sincs, hogy hova megyek. Lehet, hogy éppen olyan helyre, ahol szükség lesz téli holmikra.

Férj: Én nem megyek olyan helyre, ahol hideg van.

Feleség: A te dolgod. *(rövid szünet után)* Becsomagoltál már?

Férj: Már legalább egy órája.

Feleség: És azóta a térképeidet tanulmányozod?

Férj: Nem. A térképeket is becsomagoltam. Egy varangyos békát néztem.

Feleség: Varangyos békát?

Férj: Igen, az előbb láttam lent az úttesten egy varangyos békát. Pontosan az úttest közepén mászott, a neonfényben szépen lehetett látni, ahogy lassan mászik előre. Mellette meg gépkocsik robogtak, de egyik sem taposta el. Hát nem érdekes? *(rövid szünet)* Egy varangyos bé...

Feleség: Utálok a békákat.

Férj: *(a szomszéd szobában kezd beszélni, de közben átjön a feleségéhez)* Gyerekkoromban mindig volt két-három békám. Vékony zsineget hurkoltam a

1 A Forrás 2017/2. számában megkezdte, 2017/7–8., 2018/4. és 10., majd 2019/5. és 12. számában folytatta a Gion-életműkiadásból kimaradt írások közlését. A *Naponta két hamutartó* című rádiójáték az előzőleg közreadott írás, a *Nem akármilyen utazás* tematikai rokona, hiszen benne évekkal később ugyanaz a házaspár ugyanúgy „játszik” (vö. Berne, Eric, *Emberi játsszmák*, Gondolat, Bp., 1987), csak sokkal gyakorlottabban, rutinosabban, teljesen begyakorolt séma szerint – így már a teljes abszurdba hajlóan. A két darab elképzelhető akár egyazon mű két „felvonásaként” is, amelyeket csupán a következő rendezői utasítás választana el: „*(Néhány évvel később, ugyanabban a lakásban...)*”.

A rádiójáték gépiratát Lakner Edit, az Újvidéki Rádió munkatársa szkennelt formában bocsátotta rendelkezésünkre, a gépiratból a szöveget Szondi Bence rögzítette. Az ő munkáját, valamint Gion Eszternek a mű közzétételéhez való hozzájárulását ezúton is köszöni e sorok írója, Kurcz Ádám István.

lábukra, és ugráltattam őket végig az utcán. Vagy fához kötöttem őket, és legyeket fogdostam nekik. Esténként pedig...

Feleség: Esténként pedig bizonyára a szerszámos kunyhóba csuktad őket, ahol a pókjaidat tenyésztetted. Légy szíves, menj arrébb. Nem látod, hogy útban vagy?

Férj: Bocsánat, majd ide félreülök. *(hallatszik, ahogy arrébb megy és leül)* Igen, oda csuktam őket a pókokhoz. Nagyon jól megvoltak egymással.

Feleség: Elhiszem. De én a pókokat is utálok. Mindenképpen olyan helyre fogok menni, ahol nincsenek varangyos békák és pókok. Csak minél messzebb a pókoktól és a békáktól.

Férj: *(gúnyosan)* Azt hittem, hogy elsősorban tőlem akarsz messze kerülni.

Feleség: Ez csak természetes. Minél messzebb tőled meg a pókoktól meg a békáktól.

Férj: És a barátok?

Feleség: *(egyre ingerültebben válaszol)* A barátoktól is.

Férj: És a munkatársak?

Feleség: A munkatársaktól is.

Férj: Hát a szomszédok?

Feleség: A szomszédoktól is, meg az egész... *(hirtelen hangot változtat)* Á, nem, nem fogsz feldühíteni.

Férj: Dehogyan akarlak feldühíteni.

Feleség: Igazán kedves vagy. És ha már ennyire kedves vagy, szeretnék megkérni valamire.

Férj: Parancsolj.

Feleség: Az... Azt, amit a pókokról és a varangyos békákról mondtam, azt komolyan gondoltam. Légy szíves, keress ki nekem a térképeiden néhány olyan helyet, ahol nincsenek pókok és békák.

Férj: Becsomagoltam már a térképeimet.

Feleség: Egész biztosan legfőlülnak. Biztos vagyok benne, hogy az autóbuszban is nézegetni akarod őket.

Férj: Igen, legfőlülnak. Hát jó, megnézem őket.

(Átmeget a másik szobába, hangosabban beszél, és a hangja ismét távolabbról hallatszik.)

Bár nem hiszem, hogy a térképek alapján pontosan meg tudom mondani, hol nincsenek pókok és békák. De azért megnézem. Szeretem nézni a térképeket.

Feleség: Tudom.

Férj: Nem jöttél még rá, hogy miért szeretem annyira a térképeket?

Feleség: Dehogyanisem. Már régen rájöttem. Illetve te mondtad meg.

Férj: Én mondtam meg?

Feleség: Nem emlékszel? Legalább százszor elmondtad. *(hangot változtat, a férjét utánozza)* Tudod, én már kisserác koromban is szerettem nézegetni a térképeket. Csúnya kisvárosban laktam, csúnya emberek között, és én nagyon utáltam ott lenni, és mindenképpen el akartam szökni onnan. És amikor a térképet néztem, akkor mindig a lehetőségeket láttam benne arra, hogy van hová mennem, hogy válogathatok a helyek között. És azóta se változott semmi. Csak a csúnya kisvárosból csúnya nagyváros lett, több csúnya emberrel...

Férj: Ezt én mondtam?
Feleség: Igen. Legalább százszor.
Férj: Nem hiszem, hogy így mondtam volna.
Feleség: Sokkal részletesebben mondtad, de ez volt a lényeg. Kinéztél már valamilyen pókmentes helyet a számomra?
Férj: Hát garantálni semmit sem mernék. A térképeken az ilyesmi nincs bejegyezve.
Feleség: Menj a fenébe akkor a vacak térképeiddel!
Férj: Te, azt hiszem, tudom már, mit kerestem én mindig a térképeken.
Feleség: Ha nem muszáj, ne mondd el.
Férj: Hallottad már azt a szót, hogy puinavé?
Feleség: Nem hallottam.
Férj: Vagy azt, hogy csiriguanó?
Feleség: Azt sem hallottam.
Férj: Mit gondolsz, mit jelentenek?
Feleség: Nem tudom. És nem is érdekel.
Férj: *(visszajön a feleségéhez)* A puinavé azt jelenti, hogy emberi hulladék. A csiriguanó pedig azt jelenti, hogy hideg ürülék.
Feleség: Remek. Ezekkel is gyermekkorodban foglalkoztál a békákkal és pókokkal együtt?
Férj: Most jöttem rá, hogy tulajdonképpen mindig ezt kerestem a térképeken. Figyelj csak ide: az „emberi hulladékok” és a „hideg ürülék” egy-egy népcsoport. Így, ahogy mondom. Ez a hivatalos nevük. Valahol Dél-Amerikában élnek.
Feleség: Sokáig akarsz magyarázni róluk? Menj el a szekrény elé!
Férj: Valójában mindig ilyen helyet kerestem magamnak. Ahol ilyen nevű népcsoportok élnek, mint például a csiriguanók.
Feleség: Gondolhattam volna.
Férj: Képzeld el: elmész oda, azok közé az emberek közé, és egyszerűen azt mondod nekik, hogy ti emberi hulladékok vagytok, vagy azt mondod, hogy ti hideg ürülék vagytok. És még csak meg sem sértődhetnek. Hiszen ez a nevük. Hivatalosan így nevezik őket.
Feleség: Szegény ember vagy te. Istenem, hogy milyen szegény ember vagy te! Kimondhatatlanul örülök, hogy végre nagyon messzire kerülünk egymástól.
Férj: Én is kimondhatatlanul örülök. És nem érdekel, hogy szegény ember vagyok. Énrám legfeljebb azt mondhatják, hogy szegény ember vagyok. De én elmegyek oda Dél-Amerikába, és azt mondom egy egész népre, hogy ti emberi hulladékok vagytok. Micsoda különbség!
Feleség: Óriási különbség.
Férj: Itt ezt nem mondhatod, pedig néha talán kedved lenne ilyesmit mondani. Ha végignézel...
Feleség: Akár itt a lakásban is.
Férj: Akár itt a lakásban is. Bár én most nem erre...
Feleség: Várjunk csak! Nem attól félsz inkább, hogy esetleg terád mondják, hogy emberi hulladék vagy?

(Rövid szünet)

Férj: Hm... Lehet. Azt hiszem, egyik is, meg másik is. Majd mindjárt megpróbálom megmagyarázni.

Feleség: Inkább ne próbáld.

Férj: Arról van szó...

Feleség: Ne kezdj el magyarázni, jó? Legalább most kímélj meg! Hiszen nem-sokára érzékeny búcsút veszünk egymástól.

Férj: Kérem? Ó, igen. Bocsánat. Mindig megfeledekzem magamról. Valamikor nagyon szívesen végighallgattál.

Feleség: Sohasem hallgattalak végig szívesen. Csakhogy te nem vetted észre. El voltál foglalva önmagaddal. (*emeltebb hangon*) Az én elbűvölő férjem! Aki mindenről olyan érdekesen tud beszélni. És mindenkiről.

Férj: És mindenkinek. Ezt akartad mondani?

Feleség: Igen. Mindenkinek mindenkiről.

Férj: Például?

Feleség: Például a saját feleségéről.

Férj: A saját feleségéről? Értem. Nem bánom, ma este maradjunk ennél. Mit mondtam a saját feleségemről?

Feleség: Például ezt, hogy a mellei zöld körtére hasonlítanak, és két oldalra meredeznek, mint az ökör szarva. Aki felöltözve látja, nem is gondolná róla.

Férj: Ezt mondtam?

Feleség: És hogy kellemetlen szaga van. Az én elbűvölő férjem. Ezzel szórazkoztatja a barátait.

Férj: Pardon. Az a disznó nem barátom.

Feleség: Annál rosszabb.

Férj: Ezenkívül én nem emlékszem, hogy bárkinek is mondtam volna ilyesmit.

Feleség: Részeg voltál. És elbűvölő akartál lenni.

Férj: Lehet. De ez egyáltalán nem biztos. Lehet, hogy az illető nem is tőlem hallotta. Lehet, hogy a saját két szemével látta a zöld körtére hasonlító melleket, amelyek két oldalra merednek, mint az ökör szarva.

Feleség: (*egészen halkán*) Aljas vagy. Aljas és ostoba.

Férj: Tudod, az talán még nem is dühített volna fel annyira, hogy lefeküdtél azzal a disznóval. Öt év... nem is öt év, még több... szóval ilyen hosszú házasetel után megtörténik az ilyesmi. De a melleidet nem kellett volna megmutatni neki. Rajtam kívül senki másnak nem lett volna szabad megtudnia, hogy olyanok, mint az ökör szarva. Igen. Ezért vertelek meg.

Feleség: Te undorító...

(*A lépcsőházból hangok hallatszanak és közeli ajtócsapkodás*)

Férj: Megjöttek a szomszédok.

Feleség: Éppen jókor.

Férj: Hol is hagytuk abba?

Feleség: Ott, hogy félholtra vertél kint az utcán, az emberek szeme láttára, holott jól tudtad, hogy nem volt rá okod.

Férj: Na jó. Itt van két hamutartó, fogd az egyiket! Először én vágom a falhoz.

Feleség: Rendben van.

Férj: Tehát: *(hirtelen elordítja magát)* Te büdös kurva! *(Hangos csörömpölés hallatszik, amint az üveg hamutartót a falhoz vágja. Aztán egészen halkan.)* Most te következel.

Feleség: *(ugyancsak ordítva)* Te... te undok varangyos béka.

(Falhoz vágja a másik hamutartót.)

(Rövid szünet)

Férj: A szomszédok nem reagálnak. Nem zörögnek a falon.

Feleség: Kezdi megszokni a veszekedéseinket.

Férj: *(nevetve)* Nem is sejtik, hogy mi már veszekedni sem tudunk.

Feleség: *(szintén nevet)* Nagyon meglepődnének, ha egyszer nemcsak hallanák, hanem látnák is a veszekedéseinket. Egyébként mindig elkészülök a csomagolással.

Férj: Mit gondolsz, miért nem tudunk mi már veszekedni sem?

Feleség: Nem gondolok semmit sem. Ezt is legalább százszor megtárgyaltuk már. Túlságosan ismerjük egymást, és kész. *(kissé gúnyosan)* Hogy is hívják azokat a népcsoportokat, akikről beszéltél?

Férj: Nem hiszem, hogy ilyen egyszerű a dolog.

Feleség: Pedig ilyen egyszerű. Én például jól tudom rólad, hogy önző és érzéketlen tuskó vagy. Tehát nincs miért veszekedni.

Férj: Nem vagyok sem önző, sem érzéketlen.

Feleség: Önző és érzéketlen tuskó vagy. Én csak tudom.

Férj: Te csak tudod! Ó! Emlékszem, egyszer félig eszméletlenül fetrengtem, miközben a feleségem...

Feleség: Állj! Erre már tegnapelőtt ráment két hamutartó.

Férj: Persze. Igazad van. De nem is ez a lényeg. Csak azt akarom mondani, hogy nem vagyok érzéketlen.

Feleség: Mindig is az voltál.

Férj: Gyerekkoromban például mindig könnybe lábadtak a szemeim, ha azt énekeltük, hogy: *(énekel)*

„Hallod a csalogány

édes dalát?

Szívembe zengi

bánatát.”

Feleség: Eseménydús gyerekkorod volt. Pókok, varangyos békák, térképek, dal a csalogányról...

Férj: Énekkarban énekeltük ezt, és nekem mindig könnybe lábadtak a szemeim. Még most is meghatódom, ha eszembe jut.

Feleség: És ettől nem hatódsz meg? Figyelj csak: *(énekel)*

„Esik, esik, esik.

Csókeső esik.

Az én ajakamnak

Nagyon jólesik.”

Férj: Ez mi?

Feleség: Gyerekkoromban ismertem egy vasutast, aki ettől hatódott meg. Akkoriban egy kimustrált vagonban...

Férj: Nem hiszem, hogy ettől a hülyeségtől bárki meghatódhat. Ez megint az egyik bárgyú vicced a sok közül. Amikkel mindent elrontasz.

Feleség: *(sóhajtvá)* Hát igen. Majdnem elfelejtettem, hogy veled beszélgetek. *(megszokott modorában folytatja)* Persze hogy az én bárgyú vicceim. Akarsz még egyet hallani?

Férj: Nem! Mindent inkább...

Feleség: Jönnék!

Férj: Tessék?

Feleség: Jönnék!

Férj: Kik jönnek?

Feleség: Szememből a könnyek! *(hangosan nevetni kezd)*

Férj: Te úristen!

Feleség: *(egyre hangosabban nevet)* Jönnék – szememből a könnyek! Jönnék – szememből a könnyek! Kifogyhatatlan vagyok a bárgyú viccekből. Jönnék – szememből a könnyek!

Férj: Igen, kifogyhatatlan vagy. Ha jól meggondolom, nem is az a baj, hogy túlságosan ismerjük egymást, hanem...

Feleség: *(hirtelen abbahagyja a nevetést, és halkán sírni kezd)*

Férj: Mi az? Mi bajod van? Hallod? Mi bajod van?

Feleség: Nincs semmi bajom. *(ismét a régi hangján)* Olvastad azt a cikket arról a férfiről és nőről, akik egy egész évet töltöttek a tengeren, egy csónakban? Nem tudom már, honnan indultak, és hova mentek, a lényeg az, hogy egy teljes évet együtt töltöttek a csónakban.

Férj: Igen. Olvastam. Azt hiszem, Amerikából indultak, és Ausztráliába mentek.

Feleség: Akkor azt is olvastad, hogy mi volt számukra a legszörnyűbb azon az úton.

Férj: Olvastam. Azt mondták, hogy az unalom, de...

Feleség: Igen, az unalom! Nem a viharok, nem az éhség vagy a szomjúság, hanem az unalom. Állandóan együtt voltak, gyorsan megunták egymást, és attól kezdve pokol volt az életük.

Férj: Nem tudom elhinni. Vagy hazudtak, vagy pedig nagyon szimpla emberek lehetnek.

Feleség: Miért hazudtak volna? És miért lennének szimpla emberek?

Férj: Manapság egyszerűen divatos az unalomra hivatkozni. Ide figyelj! Egyszerűen lehetetlen, hogy két ember mindössze egyesztendei együttlét alatt szenvedjen az unalomtól. Annyi minden, annyi új található az emberben.

Feleség: Én már három hónap múlva nem találtam benned semmi újat. És szenvedtem az unalomtól. Már akkor össze kellett volna csomagolnunk, és itthagyni mindent, főleg egymást.

Férj: Még egy majommal sem szabadna unatkozni egy évig a tengeren. Mindenféle meg lehetne tanítani ezt a majmot. Meg lehetne tanítani például villával enni. Vagy felöltözni. Még borotválkozni is.

Feleség: Az emberek tudnak villával enni, öltözködni és borotválkozni.

Férj: Esetleg még néhány szóra is meg lehetne tanítani. Szinte észrevétlenül elmúlna az esztendő abban a csónakban egy majom tanítgatása közben.

Feleség: De ezek emberek voltak.

Férj: Ez az. És emellett még szerelmesek is. Legalábbis feltételezem, hogy szerették egymást, különben nem indultak volna együtt ilyen veszélyes útra.

Feleség: Na és ha szerelmesek voltak? Annál rosszabb.

Férj: Hogyhogy annál rosszabb? Egész biztosan hazudtak. Vagy pedig rendkívül korlátolt emberek.

Feleség: Vagy legalábbis az egyik nagyon korlátolt.

Férj: Így van. Legalább az egyik.

Feleség: Mint nálunk is.

Férj: Igen. Mint nálunk is.

Feleség: Szegénykém! Nincs szerencséd. De azért, remélem, nem várod el tőlem, hogy sajnáljalak emiatt.

Férj: Nem várom el. De azt a dalt a csalogányról komolyan mondtam. Képzeld el...

Feleség: Jönnek!

Férj: Rendszerben van. Beszéljünk azokról, akik csónakkal utaztak a tengeren.

Feleség: Ugyan már! Kit érdekel két féleszű, aki Amerikából Ausztráliába indul egy csónakkal? Még hozzá együtt.

Férj: Becsomagoltál?

Feleség: Igen. Már csak a törülközőt és a fogkefét kell berakni. Te nem felejtetted el a fogkefét?

Férj: Nem. Semmit sem felejtettem el.

Feleség: Segíthetnél becsukni ezt a bőröndöt.

Férj: Persze.

(Hallatszik, ahogy a bőrönd körül matatnak.)

Szorítsd le erősebben azt a sarkát! Így.

Feleség: Végre! Örülök, hogy minden belefért.

Férj: Nagyon nehéz ez a bőrönd. Rengeteg holmit belegyömöszöltél.

Feleség: Rengeteg új holmit.

Férj: Új holmit?

Feleség: Csupa vadonatúj holmit. Amit sohasem mocskoltál be.

Férj: Ne légy közönséges!

Feleség: Tisztán akarok elutazni. És csupa tiszta holmit viszek magammal. Amikhez te még hozzá sem értél. Ugye tudod, hogy mindig izzadt és mocskos a kezed.

Férj: Ide figyelj...

Feleség: És amit te még nem is láttál. Mert amikor kigúvadnak és csillognak a szemeid, már azzal is mindent bemocskolsz.

Férj: Ne túlozd el!

Feleség: Egyáltalán nem túlzok el semmit. És csupa narancssárga alsóneműt viszek magammal. Te persze azt hiszed, hogy az ilyen csak nagydarab, szőke tehéneknek...

Férj: Elég!

Feleség: No nézd csak! Kiabálunk? Dühösesek vagyunk?

Férj: Szépen figyelmeztettelek, hogy ne túlozd el, mert...

Feleség: Mert? Talán tehetsz valamit?

Férj: Persze hogy tehetek valamit.
Feleség: Például.
Férj: Például nem telefonálok a taxiállomásra.
Feleség: Majd telefonálok én.
Férj: Kicsomagolhatom a kofferjeimet, és kijelenthetem, hogy én nem utazom sehová.
Feleség: (*rémülten*) Ezt nem teheted!
Férj: Miért?
Feleség: Ennyire nem lehetsz aljas.
Férj: Miért? Miattad?
Feleség: De hiszen te is el akarsz utazni! Azokhoz ez emberi hulladékokhoz.
Férj: Persze hogy el akarok utazni. De azért megtehetem, hogy mégsem utazom.
Feleség: Képes lennél továbbra is együtt élni velem?
Férj: Eléggé megedződtem már.
Feleség: Még akkor is, ha bevallom, hogy nem te mesélted el, hogy a melleim két oldalra merednek, mint az ökör szarva?
Férj: Lehet, hogy nem én meséltem. De ez nem biztos.
Feleség: És ha elmondom, mi történt akkor éjszaka, amikor elrohantam hazulról?
Férj: Nem érdekel.
Feleség: Már itt a sarkon leállítottam az első gépkocsit.
Férj: Nem hiszem.
Feleség: Holnap már el fogod hinni.
Férj: Hm. Lehet, hogy igazad van.
Feleség: És képes vagyok napokig hajtogatni, hogy jönnek – szememből a könnyek, jönnek – szememből a könnyek.
Férj: Azt hiszem, tényleg jobb, ha most mindjárt elutazunk.
Feleség: (*megkönnyebbülve*) Na látod.
Férj: Vonaton akarsz utazni?
Feleség: Természetesen. Imádom a mozgó vagonokat. Azóta imádom őket, amióta olyan sokáig egy álló vagonban laktam. Meséltem már róla, igaz?
Férj: Akkor előbb téged kivettem a vasútállomásra...
Feleség: Nevetni fogok egész úton, amíg megy a vonat. Ha pedig megáll, akkor sírni fogok. Így, végig az egész úton. Nagyon szép lesz.
Férj: Tehát?
Feleség: Tehát telefonálj a taxiállomásra!
Férj: Azt az öreg, szűkszavú taxist kérjem? Ő sohasem kérdez semmit.
Feleség: Őt hívjad! Bár ő is olyan furcsán szokott nézni ránk.
Férj: De legalább nem kérdez semmit. Elveszi a pénzt és továbbáll. A többiek viszont csodálkoznak, és mindenféle hülyeséget kérdeznek.
Feleség: Igen. Engem is idegesít, ha kérdezősködnek. Hívd az öreget!
Férj: Biztos, hogy nem felejtessz itt semmit?
Feleség: Biztos.
Férj: Megyek telefonálni.

(Hallatszik, ahogyan kimegy a szobából és tárcsázik. A feleség közben a „Hallod a csalógány”-t dúdolja, úgy, hogy a telefonáló férj szövegéből csak összefüggéstelen mondatfoszlányok hallatszanak. A férj 10-15 másodperc múlva tér vissza.)

Feleség: Rendben van?

Férj: Persze. Beszéltem az öreggel.

Feleség: Nem kérdezett semmit?

Férj: Nem. Tíz perc múlva itt lesz.

Feleség: Hát... akkor várjunk. Tíz percet még kibírunk együtt.

Férj: Mindig ez a legnehezebb. A taxit várni. Ilyenkor csak vár az ember, és nem tud miről beszélni. Nem értem, miért van szüksége tíz percre, hogy ideérjen.

Feleség: Olvastam valahol, hogy kiadtak már egy társalgási kézikönyvet várakozó utasok számára. Mi is vehettünk volna belőle.

Férj: Most már késő.

Feleség: Mit gondolsz, mi lehet egy ilyen kézikönyvben?

Férj: Nem tudom. A mi esetünkben például ilyesmi: „Vajon milyen arcot vágnak a szomszédok és az ismerősök, ha észreveszik, hogy nem vagyunk itt?”

Feleség: Szerinted milyen arcot vágnak?

Férj: Valószínűleg semmilyen. Valószínűleg észre sem veszik, hogy nem vagyunk itt.

Feleség: Egyszer csak észre kell hogy vegyék.

Férj: Bizonyára azt fogják hinni, hogy együtt utaztunk el valahova.

Feleség: Örülök, hogy nem vettük meg azt a vacak kézikönyvet. Kell a fenének egy olyan kézikönyv, amiben szomszédokról és ismerősökről van szó.

Férj: Esetleg még ilyesmi lehet benne, hogy...

Feleség: Mondtam már, hogy nem érdekel a társalgási kézikönyv.

Férj: Hát jó. Akkor esetleg megkérdezhetném tőled, hogy mégis hova akarsz elutazni, de ez nem tartozik rám.

Feleség: Szerencsére egyáltalán nem tartozik rád. Meg aztán tényleg nem tudom. Nem mondtál egyetlen olyan helyet sem, ahol nincsenek pókok és varangyos békák.

Férj: Sajnos ez nincs bejegyezve a térképeken.

Feleség: Az emberi hulladékok és a hideg ürülékek be vannak jegyezve?

Férj: Azok sincsenek bejegyezve. Azt máshol olvastam. Csak akkor jutott eszembe, amikor a térképeket néztem. És nagyon örülök, hogy eszembe jutott. Oda kell elmennem.

Feleség: Én is örülök, hogy eszedbe jutott. Legalább azt tudom, hogy hova ne menjek.

Férj: Ragyogó!

Feleség: De még milyen ragyogó! Tudom már: azt fogom csinálni, hogy leszálok valahol a vonatról, természetesen ott, ahol művelt emberek élnek, bemegyek egy idegenforgalmi irodába, kiválasztom a legudvariasabb tisztviselőt, és ezt mondom neki: „Uram, ön többé-kevésbé emberi lénynek látszik. Kérem, javasoljon nekem néhány olyan helyet, ahol garantáltan nincsenek pókok és varangyos békák!”

Férj: A többé-kevésbé emberi lény pedig bizonyára javasol néhány olyan helyet.

Feleség: Azt mondom majd neki: „És még nagyon fontos, hogy azon a helyen ne éljenek emberi hulladék és hideg ürülék nevezetű népcsoportok. Mert kérdem én önt, uram: Milyen ember az, aki ezekhez a népcsoportokhoz menekül, hogy visszanyerje önbecsülését? Szerintem az ilyen ember még az emberi hulladék nevet sem érdemli meg.”

Férj: Továbbá...

Feleség: Továbbá azt mondom neki: „Egyszerűen és röviden közölje velem, uram, hogy itt, itt és itt nincsenek pókok, varangyos békák és emberi hulladékok. Semmi többet nem akarok. És nagyon kérem, ne meséljen a gyerekkoráról!”

Férj: És ha eseménydús gyerekkora volt?

Feleség: Különösen akkor ne meséljen róla, uram! Mert akkor én mindjárt azt mondom, hogy jönnek – szememből a könnyek. Ezenkívül még egy rakás bárgyú viccet mondok, többnyire rímekbe szedve.

Férj: Bele fog halni. Az a félig-meddig emberi lény bele fog halni. Ezt csak én bírtam ki, de én is nehezen. És tovább már én sem bírnám.

Feleség: Inkább ő haljon bele, mint én. De nem. Nem fog a gyermekkoráról beszélni. Egy nagyon udvarias és nagyon emberszabású tisztviselőt fogok kiválasztani. Egyszerűen megmondja majd, hogy hol nincsenek pókok, békák és emberi hulladékok.

Férj: Nem hiszem.

Feleség: Aztán ismét vonatra ülök, és nevetek meg sírok. Ragyogó lesz. Nagyon örülök. Elhiszed, hogy nagyon örülök? Szeretnék táncolni, vagy valami...

Férj: Én is nagyon örülök.

Feleség: Nincs kedved táncolni?

Férj: Miért ne?

(Csöngetés)

Feleség: Megjött a taxis. Kénytelenek leszünk tánc nélkül elbúcsúzni. Nem baj, ugye?

Férj: Persze hogy nem baj. Megyek ajtót nyitni.

(Kulcscsörgés, ajtónyitás)

Taxisofőr: Jó estét kívánok. Máris megérkeztem.

Férj: Jó estét. Hát akkor... mondja, mennyibe kerülne, ha a feleségemet most kivinné a vasútállomásra, azután visszajönne értem, és engem elvinne az autóbusz-állomásra?

Taxisofőr: *(nevetve)* Mint máskor is. Maguknak csak harmincat számítok fel. De csak maguknak. Szeretek ide jönni.

Férj: Tessék a pénz. Vizontlátásra!

Taxisofőr: Köszönöm. Holnap is hívjanak csak nyugodtan! Holnap is szolgálatban vagyok.

Feleség: Vizontlátásra!

Taxisofőr: Vizontlátásra! Igazán nagyon szívesen...

(Beccapják az ajtót és bezárják.)

Feleség: Már ez is szemtelenkedik.

Férj: Még hogy csak nekünk számít fel harmincat.

Feleség: Őt sem hívjuk többet. Keresünk egy egészen új taxist.

(Ettől kezdve egyre fáradtabban és unottabban beszélgetnek.)

Férj: Rendben van. Én akkor megyek és kicsomagolok.

(Hallatszik, ahogyan átmegy a másik szobába.)

Feleség: Én előbb összesöpöröm a hamutartók darabjait.

Férj: Reggel is ráérsz.

Feleség: Jobb szeretem mindjárt megcsinálni. Aztán én is kicsomagolok.

Férj: Ahogy akarod.

(Rövid szünet, a feleség összesöpri az üvegdarabokat.)

Feleség: Reggel mikor kelsz?

Férj: Hat órákor. Főzöl kávét?

Feleség: Ha felébredek. De azt hiszem, fel fogok ébredni. Húsért is le kell mennem.

Férj: Itthon ebédelünk?

Feleség: Ha sikerül rendes húst szereznem.

Férj: *(ásít)* A telefonszámlát is ki kell fizetni.

Feleség: Majd kifizetem.

Férj: És ne felejts másik két hamutartót venni.